

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Versvs I. O Flamma Amoris viua.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

VERSUS I.

O Flamma Amoris viva.

T sensum & estimationem, cum qua in istis quatuor Cantibus loquitur anima, graphicè exprimat, in omnibus illis dictionibus O & Quam, vitur, quibus affectu plenam exaggerationem significat, quæ quotiescunque proferuntur, multò amplius de interioribus innuunt rebus, quam verbis explicetur. Porro interiectio. O ad desiderium ingens exprimendum, & ad instantes, cum persuasione preces significandas, deseruit: & ad verumque hanc finem, in isto Cantu interiectionem istam vsurpat anima: in ipso namque, immensum desiderium suum aperit, & exaggerat, cupiens amori persuadere, vt eam præsentis vitæ vinculis absoluat. Hæc amoris flamma est sponsi ipsius spiritus, hoc est, Spiritus SS. quem iam sentit in se anima, non modo velut ignem, qui eam absumpsit, in dulcemque transformauit amorem; sed etiam veluti ignem, qui in ea ardens, flammam emittit: flamma autem illa, rore gloriæ inpergit animam, æternæque vitæ temperamento refrigerat. Atque hæc est Spiritus sancti, in anima, in suum transformata amorem, operatio; actus nempe interiores producere, qui sunt ardere & flammescere, qui actus inflammationes sunt amoris, cui vnita voluntas in gradu excelssimo amat, vnum per amorem cum illa flamma effecta. Vnde actus isti amoris, immensi sunt valoris, plusque eorum vno promeretur anima, quam alijs multis, quos sine transformatione ista e-

*Actus isti
amoris
in mensi
sunt valo-
res.*

licuerat. Et discrimen, quod inter actum, & habitum intercedit, etiam inter amoris transformationem, & amoris flammam reperitur, & idem quod inter inflammatum lignum, & eius flammam: flamma enim effectus est ignis, ibi manentis. Vnde ordinarium habitum animæ, quæ in statu transformationis amoris versatur, similem possumus asserere ligno igne semper penetrato & accenso: actus porro ipsius flamma sunt, ex amoris igne erumpentes, quæ flamma tanto impetuosius dissiulat, quanto fuerit ardentior vnionis ignis, & quanto potenter capta & absorpta fuerit voluntas in Spiritu sancti Flammâ, Angeli illius instar, qui ex Manue sacrificio in flamma ad Deum conscendit. Vnde in hoc actu statum nequit anima istos producere actus, nisi à Spiritu sancto peculiarissimè moueatur; quamobrem etiam cuncti ipsius actus, in quantum hoc singulari modo à Deo excitantur, sunt diuini. Vnde etiam, quotiescunque flammescit ista flamma, faciendo illam cum suavitate ac temperamento diuino amare, vitam sibi sempiternam, quæ eam ad diuinam eleuat operationem, conferri arbitrat. Atque hic est stylus seu modus loquendi quo cum animabus repurgatis, ac mundis vitur Deus, verbis nimirum eas ardentissimis alloquendo, quemadmodum Dauid dixit: *igniti in eloquium tuum vehementer.* Propheta quoque Hieremias: *Nunquid non verba mea sunt quasi ignis?* Quæ (sicut ipse Dominus per S. Ioannem ait) *Spiritus & vita sunt*: quorum verborum vim & efficaciam illæ percipiunt animæ, quæ aures habent ad ea audienda; hoc est, animæ puræ, & amore capræ. Nam illæ quæ minimè sanum palatū habent, sed saporibus alijs inhiant, nequaquã spiritum, vitamque verborum istorum degustare queunt. Et propterea, quo sublimiores filias

VERSVS II.

Qua suauiter feris.

ID est : amore tuo suauiter me tangis. *Quid sit suauiter ferire.*
 Quando enim hæc vitæ diuinæ flamma cum vitæ diuinæ teneritudine ferit animam, tam intimè præcordialiterque illam fauciat, & emollit, vt eam amore liquefaciat, vt in ipsa impleatur illud, quod de Sponsa in Canticis legimus, quod mirum tantopere fuerit emollita, vt liquefieret, vnde & dicit: *Anima mea liquefacta est, vt loquutus est dilectus.* Hunc liquidem effectum allocutio diuina in anima producit.

At qua ratione dici potest, fauciari animam, cum in ea nihil super sit fauciandum, eo quod iam tota sit amoris igne consumpta & cauteriata? Est profectò res admiratione digna; sicut enim ignis nunquam otia- tur, sed in perpetuo est motu, semper hinc & inde flammæ ei aculans; sic & amor, cuius munus est, vulnere amore in succedere, delictisque delinire, cum in huiusmodi anima in viuâ iam flammâ commoretur; sua spicula veluti tenerrimas delicati amoris inflammationes illi intorquet, suauiter, festiueq; veluti in suarum nuptiarum palatio, artes, inuentionesq; amoris (tanquã Assuerus cum sua formosa Esther) exercens, opesq; ibi suas, ac magnificentie suæ gloriam ostentans, vt in ista anima impleatur illud, quod ipsemet in Prouerbis dixit: *Et delectabar per singulos dies; ludens in orbè terrarum, & delicia mea esse cum filiis hominum: hoc est, eas ipsis imperitendo.* Quamobrem vulnera ista, quæ sunt sapientie diuinæ lusus, delicatissimorum sunt tactuum inflammationes, quæ per-

Nn mo-

filii Dei proferebat sermones, eo minus nonnullis, ob audientium impuritatem sapiebant: quemadmodum euenit, cum dulcissimam illam & amore plenam de Sacrosancta Eucharistia doctrinam proposuit, multi enim audientium abierunt retro: *Multi discipulorum eius abierunt retro.* Nec quia huiusmodi hominibus diuinæ istæ allocutiones, quas in intimis profert Deus, minimè sapiunt, ab alijs etiam eas non degustari arbitrari debet, sicuti eas S. Petrus degustauit, quando Christo Domino dixit: *Domine ad quem ibimus? verba vitæ æternæ habes.* Samaritana quoque Dei verborum dulcedine capta, aquæ & hydræ oblita est. Cum ergo hæc anima tantopere Deo vicina sit, vt in flammâ amoris, in quo communicatur ei PATER, FILIVS, & SPIRITVS SANCTVS, sit transformata; quid obsecro fidem superans dicimus, cum eam in ista Spir. S. inflammatione, tantillum æternæ vitæ degustare (quanquam non perfecte, non enim hoc vitæ præsentis status patitur) asserimus. Preterea hanc flammam appellant viuâ, non quod non semper sit viuâ, sed quia eiusmodi in ea producit effectum, qui facit eam in Deo spiritualiter viuere, Deique vitam experiri: ad eum modum de quo loquutus est Dauid: *Cor meum, & caro mea exultauerunt in Deum viuum.* Non quia necesse sit dicere viuum: semper quippe viuunt Deus: sed ad significandum à sensu ac spiritu viuio modo, degustari DEVM: & hoc est exultare in Deo viuio. Quamobrem in hac flamma ad eum viuidè percipit anima Deum, cum tantaque eum degustat suauitate ac sapore, vt dicat;
*O flamma amoris
 viuâ.*

3. *miris
rube*

*vera
stica
VT
124*

*Mirabiles
lusus festi-
ui quos in
anima
transfor-
mata exer-
cet amor.
Esther 2. 9
Prou. 8. 30
31.*

*Quid sint
hæc vul-
nera ani-
ma.*